

TÉLFFY ÁRMIN (1996) Budapest

TÉLFFY ÁRMIN

A horizonton túl

Mintha gazdátlanul csillogó szemek
káprázata lenne. A vakító képektől nem
tudom, hogy látványéhségem
melyik hajlattól enyhülne jobban.
Szép fekvésű délvidéke hullámzó lankáin
egy olyan könyv regényhőseként
élek, amelyet rég nem lapoz már senki.
Az egyszerre forró és hideg ragyogásban
mintha új értelmet nyerne a magány.
A hirtelen tavaszban már nem zavar,
hogy a halál tehetségesebb nálam.
Foszlányokra tépi a szél az elbeszélés
szellemének távoli harangszavát.

Épp, hogy nem

Tudok-e lenni még kevésbé?
Eltévedni más korokban,
hogy ne találjon rám a jelen?
Elképzelem, ahogy a fényekre
vadászó árnyéklétem rávetődik
az utcák föllapozható fejezeteire.
Mióta emléked ennyire közel él,
már nem fáj, hogy nem vársz sehol.
Szeretlek, ahogy szelíden motorozol
elveszett tájaimon, s úgy dőlsz be,
hogy szinte horzsol, miközben
a hangsúly az érvényes véletlenekre,
és nem a törvényszerűnek tetsző
esetlegességekre esik. Amiről hallgatsz,
az se marad kimondatlan a szent
vakolatként pergő versidőben.
A halott nyelveken hallgató éjben
az utolsó hiú isten is nyugodni tér.